

Ajánlás

A Hortobágy évezredek tárgyi örökségét, szellemi kincseit őrizte meg. Természeti gazdagsága, tájképi szépsége, néprajzi hagyományai, azaz valamennyi értéke együttesen emeli féltve őrzött nemzeti kincseink közé. A végletek világa, ahol fölsejlik nomád eleink élete, kapcsolata a csodálatos, de a megélhetéshez szükséges javakat szűken mérő természettel, tehát mindazzal, ami a Hortobágyot magyar sorszimbólummá emelte.

A puszta csodálatos élővilágáról, vízimadarak millióiról, a hagyományos pásztorkodásról, a pusztai élethez kapcsolódó mestersegek változatos továbbéléséről vált ismertté. Mégis a kulturális táj kategóriában nyerte el a világörökség címet. A kategória leírása azonban mindenkit meggyőzhet a választás helyességéről, hiszen az a természet és az ember harmonikus együttéléséről szól, a mi a Hortobágy megőrzésének is záloga. Ez a felismerés teszi a világ számára kiemelkedő értéké a pusztát.

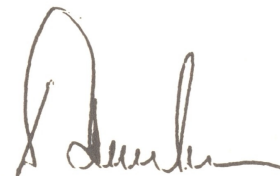
A Hortobágyi Nemzeti Park egyedülálló hitelességgel mutatja be, hogy az évezredekken keresztül élő, működő hagyományos földhasználati formák hogyan váltak biológiai sokféleség őrzőivé. Változatos élővilágából ismertségével, fajgazdagságával a madárvilág emelkedik ki. Napjainkig több mint 340 faj előfordulását sikerült bizonyítani. A ritka fészkelő fajok mellett a vonulók százezres tömegei csalogatják ide – Közép-Európa legnagyobb „madárszállójába” – a kontinens ornitológusait. Lenyűgöző látvány a böjti szelek fodrozta tavaszi vadvizeken gyülekező, az ösztönök titkos parancsára messzi északi költőhelyeikre igyekvő madártömegek kavargása.

Móricz Zsigmond „Hídi vásár a Hortobágyon” című művében megrendülten vall a puszta szépségéről: „Természeti szépséget elmondani annak, aki hasonlót nem látott, nem lehet. Hogyan érti meg a késő nemzedék, ha azt mondom, hogy asztalsima terület oly távolságban, ameddig a szem ellát. Megrendítő, mikor az ember megáll a közepén, s körülnéz. Az ősidők végtelensége, komor vigasztalansága, amely azonban nem lehangoló, hanem fölemelő. Az ember először is nagyot lélegzik. Teleszívja a tüdejét szabadsággal, békeséggel, töbör nyugalommal. Az az érzés támad fel, hogy az ember és a Természet millióéves harcban nőtt össze az örök istenséggel, a vad természettel.”

A Hortobágy tipikus mozaiktáj. Magasról szemlélve mint valami óriási színes szőnyeg terül el alattunk. Meglepődünk a felszín

tarkaságán, a színek, árnyalatok sokaságán. Közepén észak-déli irányban ezüstösen csillan meg a Hortobágy folyó. E tarka szőttesben három markáns színfolt egymásbafonódása a puszta három élőhelytípusának szoros kapcsolatáról árulkodik. A nyáron aranysárgára égő végeláthatatlan szikes legelők között sötétzöld színnel hívják fel magukra a figyelmet a vízi- mocsári élőhelyek. Dús növényzetük között csak itt-ott csillan meg nyílt vízfelület. A zöld más árnyalatai a pusztai erdőfoltokat rajzolják elénk. Változatosságára már korábban felfigyelt a világ, amit az is jelez, hogy az UNESCO bioszféra rezervátummá nyilvánította, s vízi világa a Ramsari szerződés értelmében is védett.

Szeretettel hívjuk a vendégeket Móricz féltő szavaival, melyek nem csak a puszta megőrzésének gondját, kötelességét róják ránk, de szívhez szóló vendégváró szavak is: „...fáj a szívem a szép Hortobágyért, amelyik úgy szép ahogy van. – még itt van, s nem hiszem, hogy egy-kettőre meg lehessen változtatni. – de míg itt van, mindenki zarándokoljon el s nézze meg – ezt a hatalmas kertet, a magyarságnak ezt a nemzeti kincsét – mert ennél rendkívülőbb nincs ebben az országban semmi látnivaló.”

Dr. Aradi Csaba,

a Hortobágyi Nemzeti Park igazgatója